MIRCEA RADINA

MILIOANELE LUI BELAMI

65

MIRCEA RADINA

MILIOANELE LUI BELAMI

I

65

EDITURA TINERETULUI

Coperta : DUMITRU IONESCU

1. FATA CU PĂRUL NEGRU

Locotenentul Soare ieşi din catonament oarecum contrariat. Agentul de legătură care-l anunţase să se prezinte de urgenţă la regiment nu putuse să-i dea nici o explicaţie în legătură cu acest ordin neaşteptat al lui Belami.

Tînărul mergea cu pas egal, fără să ia seama în jur. Era seară, aerul proaspăt de primăvară exala miresme tari de zambile şi tămîioară, de zarzări şi corcoduşi înfloriţi. Ofiţerul, cufundat în gînduri, nu simţea nimic din farmecul serii. Auzul îi era captat de clinchetul limpede al duriţelor de la pinteni, două note muzicale care-i sunau ca un refren pe cît de vechi, pe atît de îndrăgit.

Cu puţin înainte de începerea celui de-al doilea război mondial Cîmpina nu-i arăta trecătorului mare lucru : case micuţe, cu cîteva camere, expuneau cu zgîrcenie cîte o fereastră, două, iar acoperişurile abia răsăreau dintre coroanele pomilor fructiferi şi ale salcîmilor. Şoselele în pantă erau de obicei circulate. Un miros vag de gudron se împrăştia uneori, mai ales seara, fără să aibă puterea de a risipi valurile de aer rece care coborau dinspre munţi.

Ajunse în faţa casei în care se afla cartiruit colonelul Belami pe timpul manevrelor. Îşi controlă ţinuta

instinctiv și bătu la poartă. Îi deschise gazda, o femeie scundă, morocănoasă.

— Ce doriți ?

— Vreau să merg la domnul colonel.

— Toată ziua nu vă mai potoliți. M-ați înnebunit.

Nu se opri la impolitețea femeii. Își făcu loc pe lîngă ea și se îndreptă spre camera lui Belami. Bătu în ușă nici prea tare, nici prea încet, și cînd auzi glasul baritonal al comandantului său apăsă clanța.

Intră, salută și rămase într-o impecabilă poziție. Stătea ca pe un soclu, blestemînd în sinea lui rigorile care îl puneau de cele mai multe ori într-o confruntare penibilă cu el însuși.

Colonelul Belami citea ceva la masă. Se vede că era tare preocupat de lectură, pentru că abia după cîteva clipe îl învrednici cu o privire obosită. Îl măsură din tălpi pînă în creștet, zîmbi, apoi îi spuse pe un ton cald, aproape părintesc :

— Dacă ai fi mai scund cu o palmă, dacă ai avea părul blond și nu negru, ochii albaștri și nu verzi și dacă n-ai fi cîteodată atît de pansiv, aș jura că mă aflu în fața mea însumi în urmă cu vreo douăzeci și cinci de ani. Te avertizez, deci, să mă examinezi cu atenție, ca să-ți dai seama cum ai să arăți peste un sfert de veac. Cu corecturile de rigoare, firește. Clar ?

— Foarte clar, domnule colonel.

— Ar fi bine, băiețele, să ici măsurile cuvenite : însoară-te ! Să n-ajungi ca mine, solitar la vremea ghioceilor de toamnă. Înțeles ?

Înțeles ?

— Înțeles, domnule colonel.

— Cît timp sîntem în doi, ai putea să nu mă mai „domnești" atît. Zi-mi simplu, cum îmi spuneți toți într-ascuns, Belami. Nu-mi displace.

Soare prinse o umbră ușoară care trecuse fulgerător peste fruntea înaltă, liniată ca un portativ, a comandantului său de regiment.

— Dar nu pentru asta te-am chemat.

— Sînt convins, domnule colonel.

— Iar mă iei cu „domnule" ?

— Mă iertați ! Obișnuința.

— Ai citit fițuica asta ordinară ?

Soare luă ziarul pe care i-l întindea Belami.

— Vă referiți la articolul care pomenește de manevrele noastre ?

— Evident. Înseamnă că ai citit. Nu ți se pare că „domnii" ăștia cunosc foarte multe amănunte legate de locurile unde se desfășoară manevrele ?

— M-a uluit și pe mine într-un fel.

— Și ca ofițer cu misiuni speciale ce crezi că este de făcut ?

— Să-i tragem la răspundere !

— Dacă putem. Dacă nu, suflăm în buze. Ar merita să le aruncăm maghernița în aer. Îndată ce vor lua sfîrșit manevrele, vom face un raport sus de tot, să-i potcovim puțin pe domnii ăștia nețesălați care cred

că-şi pot vîrî nasul în treburile noastre milităreşti ca-n oalele lor cu ciorbă

Locotenentul înţelegea bine că se petrece ceva cu Belami. Prea era vorbăreţ.

— Acum spune-mi ce-ai mai aflat despre „cineaştii" tăi ..

— Nu sînt „ai mei"

— Începi să-mi placi. Să ştii însă că nici ai mei nu sînt. Ascult !

— S-au fîţîit chiar prin zona noastră, între Cîmpina şi Moreni, cîteva zile. Am refăcut cu uşurinţă ruta maşinii lor. De altfel, pe schiţa aceasta totul este indicat destul de precis

— Destul ?

— Vreau să zic.. precis...

— Asta e cu totul altceva.

Belami urmări, interesat, cu vîrful creionului linia şerpuitoare trasată de Soare cu tuş negru şi care unea un număr de localităţi din regiunea în care se aflau.

— Ce zici, tinere, să fie numai o coincidenţă ? Mai că n-aş crede. Ei cunosc destul de bine, din ziare, itinerarele noastre. Nu eşti de părere că ar fi cazul să cerem răspuns la întrebarea aceasta legiunii de jandarmi ? Întîmplarea face că un regiment de-al lor se află în zonă, iar comandantul unităţii, un vechi amic şi coleg, poate fi găsit chiar aici în Cîmpina.

— Nu v-am raportat încă totul.

— Avem timp berechet. Țin să plecăm neîntîrziat la Dobreanu, comandantul legiunii de jandarmi.

Cei doi ofițeri mergeau de un sfert de oră, schimbau din cînd în cînd cîte o vorbă, dar mai mult tăceau.

Colonelul Dobreanu, comandantul legiunii de jandarmi, un om nu prea înalt, cu gîtul puternic clădit pe umeri viguroși, cu părul, sprîncenele și mustața cînepii, îi primi jovial :

— Belami, afurisitule, ce bucurie ! Nu văd nici un fir de păr alb..

— Îl cănesc, ce crezi !

— Ascultă, Belami, dă-i ordin locotenentului tău să iasă două secunde din cameră. Am să-ți spun ceva între patru ochi.

— Haide, lasă prostiile... Poți să-mi dai și față de el pumnul cu care mă amenințI încă de pe cînd eram colegi la liceul militar. Numai că pe urmă... ai să-ți încasezi și tu porția. Cu supliment, să știi.

— Bine, ne răfuim altă dată... sau poate că ai venit chiar pentru asta..

— Nu, Dobrene — vocea lui Belami deveni brusc gravă — altceva m-a mînat încoace. O afacere cu niște... cineași.

— Ei, imberbule, nu cumva te-au invitat să joci rolul lui Belami ? Vrei să-l concurezi pe Charles Boyer ?

— Ai auzit de o anumită caravană care bate drumurile Prahovei de cîteva zile ?

— Tu ce crezi ?

— Cred că da.

— Atunci... n-ai vrea să discutăm despre altceva? Apropo, am găsit o fotografie veche... Amîndoi, la Mărăşti, înainte de atac. Îţi aminteşti de ziua aceea de apocalips?

— Să ştii că păstrez şi eu poza. Dar mai mult mă interesează acum cineaştii... Nu schimba vorba!

— Ce-ai cu ei, frate! Au actele-n regulă.

— Ce fel de acte?

— Toarnă exterioarele pentru un film care se va chema „Fata cu părul negru" sau cam aşa ceva.

— Şi ce hram poartă? De unde vin?

— Habar n-am. Pare să fie o companie particulară, „Excelsior", creată ad-hoc nu ştiu unde. Un american, un englez şi... chiar un român...

— Ofiţerul meu, aici de faţă, ştie mai multe despre această companie „ad-hoc"...

— Zău? Hm! S-auzim!

Belami scoase harta cu traseele însemnate de Soare.

— Crezi că are vreo legătură cu manevrele voastre? Mă-ndoiesc.

— Atunci ce vor indivizii ăştia? Ce părere ai? Îţi închipui că i-a apucat aşa, din senin, dragostea de România?

— Nu ţi-am spus? E vorba de nişte exterioare şi atît. Unde mai găsesc ei peisajele noastre? Dumneata, locotenente, ce zici?

— Eu, dacă-mi permiteţi, am alte păreri.

Soare scoase din buzunar o hîrtie mototolită şi o despături pe masa din faţa lui Dobreanu.

— O hîrtie de ambalaj ! se miră colonelul de jandarmi. Unde naiba ai găsit-o ?

— Citiţi reclama magazinului care a imprimat-o.

Dobreanu citi rar:

— „Vinurile Rhein peste tot... Hermann şi Robert, Calea Rahovei". Nu înţeleg mare lucru. Tu, Belami, pricepi ceva ?

— Ceva, ceva... Firma asta... Cazul cu spionul prins nu de mult chiar în acest magazin... Ziarele au relatat acest fapt.

— Să mă ia naiba, române... Cît pe-aci să uit, zău aşa... Ai dreptate. Ei, locotenente, am impresia că ai stofă. Unde ai găsit-o ?

— Într-unul din locurile unde-şi parcaseră maşina cei cu... compania.

— Ce-ai de gînd, Dobrene ? întrebă Belami.

— Nimic. Absolut nimic.

— Nu-i pui sub urmărire ?

Dobreanu oftă lung:

— Mă, române, în cîte sîntem azi ? În 12 aprilie, nu ? Am să-ţi dau să citeşti un document secret.

Scoase dintr-un dosar o foaie dactilografiată. Belami citi cu glas tare:

— „În ziua de 10 aprilie 193... se aflau în Valea Prahovei circa 1000 de turişti veniţi unii cu maşini proprii, alţii cu trenul. Majoritatea, după datele pe care le

deținem, se recomandă drept specialiști în diverse probleme industriale, în special în cele privind extracția și prelucrarea țițeiului. Mulți au aparate de fotografiat...“

— Ajunge, dă-mi hîrtia! Ce crezi, dispun de o mie de oameni care să ia urma tuturor acestor plimbăreți, dintre care, sînt sigur, cel puțin zece-douăzeci au venit cu niște „intenții“ clare? Domnii de la siguranță au alte... preocupări.

— Am înțeles. Deci nu te interesează treaba pentru care am venit. Bună seara!

— Stai, omule, stai! Pentru ce îți închipui că mă aflu în seara aceasta aici?

— Atunci?

— Am să văd ce pot face în problema cu „cineaștii“ tăi. Am să văd... Deci v-aș ruga să credeți că misiunea voastră se încheie aici. Mulțumesc pentru sesizare! Mai departe nu vă dau voie să acționați. E teritoriul meu.

— Și-al meu, și-al tuturor... dacă vrei să afli și opinia mea. Bună seara! Hai, Soare!

— Stai, Belami... Crezi că te las să pleci așa?

Dobreanu fu convins că lucrurile au luat o întorsătură pe care el n-o dorea, de aceea socoti că este mai potrivit să bată în retragere.

— Ai rămas la fel de încăpățînat, române! De-asta-mi placi, lua-te-ar naiba! Hai, mai bine, să stropim revederea noastră cu un păhărel. Am ceva de soi.

— Mirosisem eu ceva, zîmbi oarecum maliţios Belami. Nu-ţi dezminţi vechile preferinţe...

— Preferinţele mele sînt şi ale tale, afurisitule!

Belami îl cuprinse pe negîndite peste umeri, rîzînd în hohote.

Soare, care asistase la ultimul schimb de cuvinte cu obişnuita-i impasibilitate, dădu un pas înapoi:

— Îmi permiteţi să mă retrag?

— Nu! spuse Dobreanu.

— Unde vrei să pleci, mînzule? sări şi Belami.

Dobreanu îi apucă de epoleţi şi-i trase pe amîndoi în camera alăturată.

Filtrate prin cristalul auriu al ţuicii de Văleni, amintirile celor doi foşti colegi de liceu, de şcoală militară şi de front curgeau ca un rîu lin şi adînc. Se despărţiră tîrziu, după miezul nopţii.

Locotenentul îl conduse pe comandantul său de regiment, care îşi risipise toată voia bună, iar acum părea sărăcit de cuvinte, coborît ca prin farmec pe o scară neluminată, într-un tărîm la fel de întunecat. La despărţire nu uită însă să-i recomande locotenentului:

— Du-te şi dormi zdravăn! Pînă la 9 să dormi, auzi? După aceea, iei lucrurile în serios cu „cineaştii".

— Dar domnul colonel Dobreanu spunea...

— Lasă-l tu pe „românul" meu... Asta mă priveşte personal. El cu-ale lui, noi cu-ale noastre... Noapte bună!

— Să trăiţi!

*

Noaptea era liniştită, de un calm ireal, cu adieri parfumate plutind peste grădini. Soare privea dansul aproape ritmat al perdeluţei albastre de la fereastra deschisă spre grădină, de unde respira uşor o boare plăcută. Cine l-ar fi văzut n-ar fi bănuit că tînărul se dusese cu gîndul la o balerină înfăşurată într-un voal bleu-ciel, pe care o văzuse cu cîteva luni în urmă la teatrul „Cărăbuş", în Bucureşti. În seara aceea plecase tulburat de la spectacol, cu dureri de cap, obsedat de fantasticele mişcări ale trupului cu linii uluitor de armonioase, în care i se părea că vibrează însăşi melodia dansului — un sublim vals de Lehar, abia murmurat de viori.

Adîncit în visare, ca într-o halucinaţie pe care n-o doreşti să se încheie prea curînd, privirile îi coborîră pe carneţelul cu scoarţe albastre. Liniile subţiri de pe una din file nu reprezentau altceva decît o porţiune din harta judeţului Prahova, pe care erau însemnte cîteva localităţi. Pe fila următoare apucase să scrie o dată : 13 aprilie.

Cu un efort vizibil ridică hotărît stiloul şi începu să caute un cuvînt, o idee care refuza să-i vină în minte, deşi se lăsa aşteptată cu febrilitate. Tocmai cînd crezu că a ieşit din impas, la uşa dinspre grădină răsunară cîteva bătăi distincte. Se ridică iritat şi ieşi din cameră, străbătu salonul, antreul şi deschise. Nimeni.

Oare starea aceea de surescitare continua să-i joace renghiuri? Sau cele cîteva păhărele de țuică? Auzise ciocăniturile clar, ar fi putut să jure. Poate că bătuse cineva la vecini.

De fapt, cine să-l caute la o oră atît de tîrzie?

Resipră aerul grădinii pînă cînd simți că i se limpezește mintea, apoi închise ușa și intră în casă. N-avea chef să se culce, cu toate recomandările lui Belami, deși a doua zi îl așteptau niște drumuri grele. Se apropie de masă, hotărît să închidă carnetul și să stingă lumina. Stupefacție! Fila care reproducea fragmentul de hartă dispăruse. Lîngă carnet descoperi, uimit, un cartuș de revolver, calibru 6,35.

*

Se lăsase înșelat cu un truc copilăresc, dar nu se îndoi nici o clipă că intervenise cineva care cunoștea bine interiorul casei, faptul că pentru a ajunge din cameră la ușa din grădină era necesar să treci prin salon și prin hol, să se scurgă deci un timp anume.

Întîmplarea în sine nu-l frapă, pentru că nu era omul care să dea amănuntelor, chiar izbitoare, o importanță covîrșitoare. Obișnuia, în astfel de împrejurări, să coboare repede „pe pămînt", la acea luciditate care face din omul cel mai exaltat un tip de un calm imperturbabil, niciodată de moment. Deocamdată, dintr-un calm impus, nu socotea util să știe mai multe decît știa.

Faptul, aparent enigmatic, era indiscutabil în legătură cu misiunea pe care i-o încredințase comandantul său de regiment. Găsi, totodată, de cuviință că nu este cazul să escaladeze fereastra și să înceapă să răscolească boschetele pentru a da de urmele vizitatorului nocturn. Ar fi fost inutil. Logica, o logică elementară, îi spunea că în noaptea aceea nu va mai avea ocazie să întîlnească personajul misterios a cărui „semnătură" era un cartuș de revolver

Soare avea o memorie vizuală cu care se putea mîndri, de aceea fu o joacă pentru el să refacă schița, treabă care nu-i luă mai mult de cîteva minute. Cercetă îndelung punctul unde se sfîrșea o linie șerpuitoare, punct care coincidea cu un sat prăvălit pe-o coastă de deal, năpădit de pruni înfloriți, unde, numai cu o zi înainte, descoperise o mașină neagră cu perdeluțe galbene la geamuri și care în loc de portbagaj, deasupra, avea o platformă suficient de solidă pentru a susține doi oameni — la asta se gîndise atunci — și un trepied pe care era fixat un aparat de filmat.

„De aici vor porni mîine. S-ar putea să-i mai găsesc încă acolo", își spuse. Și, în același timp, se gîndi că pînă în revărsatul zorilor mai avea de dormit cîteva ceasuri. Înainte de a se dezbrăca, își pregăti costumul civil, fulgarinul, pălăria și servieta în care îngrămădi tot ceea ce socoti că i-ar putea fi necesar.

Nu potrivi deștepătorul, pentru că avea acea calitate, pentru mulți greu de explicat, de a se trezi exact la ora

dorită. Simțul acesta neadormit funcționa la el la fel de perfect ca și ceasul.

Cînd stinse lampa, i se păru că aude un foșnet abia sesizabil în salon. Se apropie cu prudență de ușă și avu senzația că dincolo se află cineva care, probabil ca și el, pîndea un zgomot, o mișcare sau poate chiar în clipa aceea se pregătea să apese clanța.

Deschise ușa brusc, la perete, și în cadrul ei apăru o siluetă al cărei contur se desenă vag în semiîntunericul din salon. Întinse brațul, apucă o mînă delicată și... un țipăt ușor îi dădu certitudinea că avea în față o femeie. Aprinse lampa. Ceea ce îl izbi fu înfățișarea stranie, chipul de o paloare cadaverică, ochii întredeschiși, cu gene ușor răsucite peste pleoape, o fizionomie unică în felul ei, care părea a se ascunde sub masca unei somnambule. Părul lung, negru, mîngîia discret ovalul feței, de icoană bizantină, adîncind și mai mult lividitatea obrajilor.

Fata era îmbrăcată într-un chimono cu crizanteme negre, mari, care se mula perfect pe trup.

— Cine ești dumneata ? Și ce vrei ?

Nu primi răspuns. Îl privi cîteva secunde cu ochii ei mari, negri — cel puțin aceasta fu impresia lui, că-l studiază — sau poate că nu privea niciunde, pentru că se întoarse brusc și vru să plece.

Soare nu-i îngădui.

— Cine ești ? Nu spui ? Nu crezi că ai datoria să-mi explici prezența dumitale în fața ușii ? Ce dorești de la mine ?

Ea nu reacționă în nici un fel, nu căută să se smulgă din strînsoarea mîinilor lui.

O trase mai aproape de lumină. Era frumoasă, uluitor de frumoasă, și avu impresia că ochii îi scînteiază în lacrimi. Slăbi strînsoarea, descumpănit, și abia atunci ea se desprinse și se depărtă fără zgomot, lăsînd în urmă doar acel foșnet greu perceptibil și o suavă undă de parfum.

Soare nu se mișcă pînă ce nu auzi undeva, la o cameră învecinată, o ușă închizîndu-se. Atunci făcu cîțiva pași prin bezna din salon și se opri în fața încăperii în care intrase ea, fata cu părul negru. Lipi urechea de ușă, dar nu auzi altceva decît foșnetul cunoscut și pașii ei ușori.

Se depărtă la fel de încet cum venise.

Fata aceasta, ieșită ca dintr-un vis,care apăruse și dispăruse atît de neauzită, avea oare vreo legătură cu tot ceea ce îl preocupa pe el acum ? Sau era vorba de-o ființă bolnavă și care, lipsită de control, venise să-i încurce toate socotelile ? Ar fi vrut să știe totul chiar acum, să descopere misterul fetei cu părul negru dintr-o singură scînteiere a spiritului, dar așa ceva era cu neputință.

Pînă acum, în cele cîteva zile pe care le petrecuse în casa aceasta nici nu bănuise măcar că îl despărțeau doar cîteva ziduri de o ființă atît de imaterială.

Se gîndi să afle totul despre ea, cît mai curînd cu putință, eventual să stea de vorbă cu cei care ar putea să-i dea amănuntele lămuritoare despre ea.

Un lucru i se părea cert : nu ea fusese cea care-i subtilizase schița. Ar fi fost cu mult peste puterile sale să pună la cale cu atîta precizie o astfel de treabă. Și riscant.

Existau, fără îndoială, niște oameni care-l pîndeau, care știau despre el mai multe lucruri decît ar fi vrut el. Cine erau, în ce mod se apropiaseră de camera în care locuia ? Aceste întrebări nu-l împiedicară însă să doarmă adînc cîteva ceasuri.

2. MAȘINA CINEAȘTILOR

Cei doi operatori cocoțați pe platforma mașinii negre tresăriră neplăcut surprinși auzind tusea înfundată a motorului motocicletei. Erau îmbrăcați identic : pulovere albastre, pantaloni largi, gri, după moda occidentală, și fiind cam de aceeași talie și la fel de voluminoși ar fi putut să fie luați de cineva drept frați. Și chipurile lor aveau trăsături comune : obraji prelungi, frunți înguste și bărbii ascuțite, astfel că, așa încruntați cum îl primiră pe neașteptatul drumeț, îi dădură acestuia impresia că are în față doi actori costumați, pregătiți să apară în scenă.

Noul venit îi salută respectuos, într-o germană dialectală, iar cei doi răspunseră în aceeași limbă și nu-i

puseră nici o întrebare. Numai privirile lor, vizibil ostile, căutau cu o nerăbdare nedisimulată să afle rostul prezenței lîngă mașina lor a necunoscutului.

— Domnilor, vă rog să mă scuzați! Apelez la bunăvoința dumneavoastră. Am pățit un necaz cu motocicleta; un cauciuc dezumflat. Împrumutați-mi o pompă pentru cîteva minute. A mea e defectă.

Noul venit avea mereu tendința să-și susțină ceva: ochelarii asemănători celor de aviator, mustața suficient de bine tăiată, à la Ramon Novarro, pălăria tiroleză sau pantalonii golf

— Sînteți străin, nu?

— Da. Vin din Austria. Fac turul Europei pe motocicletă. Dumneavoastră sînteți cumva austrieci?

— Nu. Venim din alte țări. Turnăm un film.

— Vă doresc mult succes, domnilor! Aici aveți ce filma. Îmi împrumutați pompa?

— Desigur... Johnny, dă-i omului ce-i trebuie.

Cel numit astfel coborî de pe platformă și, după ce căută în trusa mașinii, scoase pompa pe care o întinse motociclistului.

— Vă mulțumesc. V-o restitui imediat.

Într-adevăr, reveni peste cîteva minute.

— Încă o dată... mii de mulțumiri. După cîte mi-am putut da seama, în momentul cînd am venit filmați, nu?

— Încercam să prindem un panoramic. Condițiile de luminozitate sînt însă destul de vitrege.

— Iertați-mă, stărui motociclistul, sînt prin părțile acestea peisaje mult mai frumoase. Eu am străbătut aproape toată regiunea. De ce v-ați oprit tocmai aici ?

Cei doi operatori ridicară din umeri :

— Așa a hotărît regizorul.

— A, probabil că aveți un itinerar prestabilit. V-aș fi condus eu în niște locuri de o frumusețe incomparabilă.

— Sînteți foarte amabil, dar știm pe ce drumuri să mergem.

— Și sînteți mulțumiți cu ceea ce ați realizat pînă acum ?

— Din nenorocire... am colindat cam mult... Sate, cîmpii, dealuri... N-am găsit tot ceea ce ne propusesem. Poate ne-am fi descurcat mai repede dacă ne-am fi orientat spre sălbatica Vale a Oltului. Aici, pe Valea Prahovei, prea este multă mișcare. Peisajul a început să-și piardă din autenticitate. Știți doar, cînd apare civilizația, dispare poezia naturii. Noi tocmai acest lucru încercăm să imortalizăm acum pe peliculă : poezia care se zbate între viață și moarte, care încă mai trăiește. Așa-i, Otto ?

— Evident, Johnny.

— Interesant. Foarte interesant. Mi-a făcut o plăcere deosebită că v-am cunoscut. De aceea am o dorință : cîndva, poate, ne vom reîntîlni, poate chiar voi avea ocazia să văd filmul pe care-l turnați. Îngădui-

ți-mi să păstrez imaginea dumneavoastră. Aș vrea să vă fac o fotografie. De pretutindeni duc cu mine imagini.

— Cu plăcere ! răspunseră cei doi într-un glas.

Și motociclistul, care purta un aparat de fotografiat pe umăr, se conformă.

— Cred că va fi o poză interesantă, de care am să-mi aduc aminte cu multă plăcere.

După ce strînse burduful aparatului, călătorul salută cordial pe cei doi operatori, apoi dispăru într-un nor de praf și de benzină arsă.

3. RENDEZ-VOUS NOCTURN

În micul carnet cu scoarțe albastre al locotenentului Soare apărură la fila datată *13 aprilie* următoarele însemnări :

„Cei doi presupuși operatori, Otto și Johnny, par să fie tipi teribil de experimentați, nu numai pe linia așazisei lor profesiuni. Cred că dacă scena s-ar fi desfășurat într-un loc mai izolat n-ar fi lăsat să le treacă pe sub nas un „motociclist" cu mustață și ochelari negri...

Mîine va fi, fără îndoială, o zi dificilă pentru semnatarul acestor rînduri. N-ar fi de loc surprinzător ca originala „colivie" a noilor mele cunoștințe să-și fi luat... zborul. Poate chiar în clipa cînd notez aceste observații,

mașina se află la zeci de kilometri de satul unde staționa azi...

La o eventualitate nu m-am gîndit suficient : dacă au părăsit țara ?

În seara aceasta voi trece pe la Belami. Sfaturile și îndemnurile sale îmi sînt foarte necesare. S-ar putea să mă bruftuluiască pentru că am pierdut contactul cu „inamicul". E o greșeală de tactică elementară, pe care am comis-o poate dintr-o prostie. Ar fi posibil să iau și o pedeapsă. Nu cred că n-aș merita-o..."

„După-amiază, cînd mă reîntorceam din drumul meu cu rezultate nesperat de bune, am întîlnit-o, în fața porții, tocmai cînd se pregătea să intre, pe... fata cu părul negru. Nu m-a băgat în seamă, ca și cum nu m-ar fi văzut niciodată, nu mi-a dat nici cea mai mică atenție. N-am apucat nici măcar s-o salut. M-a izbit același amănunt ca și în noaptea trecută : superbul ei păr negru, odihnitor pentru ochi, și acea paloare a tenului și mai accentuată la lumina zilei.

Am rămas în loc și am urmărit-o cu privirea pînă cînd a intrat în casă.

Am auzit pași tîrșiți pe pietrișul aleii. M-am întors. A apărut o bătrînă înaltă, uscată, cu ochii într-o continuă mișcare, zîmbind insinuant ca acei bătrîni lipsiți de preocupări care încearcă să-și umple golul vieții înregistrînd fiecare amănunt, cît de neînsemnat, din jurul lor.

Am salutat-o, mi-a răspuns prietenoasă, după care s-a apropiat cu un aer conspirativ :

— Să nu zici nu.... Îți place domnișoara ?

— Să spun că da... Și ce folos ? N-ați văzut ? Nici nu mă ia în seamă.

— Așa sînt toate, niște prefăcute. Dar pînă la urmă... Eu n-am fost la fel ? a chicotit, înțepîndu-mă cu un deget descărnat în umăr. Ești frumușel, nu se poate să nu-ți fi pus ea vreun gînd.

— Nici măcar nu știu cum o cheamă, deși locuim în aceeași casă.

— Asta-i bună ! Ai întrebat-o și nu ți-a spus ?

— Am impresia că n-o să-mi răspundă.

— Cine știe... Încearcă, frumușelule... Încercarea moarte n-are, dar nici nu te costă.

A plecat, cu zîmbetul ei cumva antipatic.

La drept vorbind, nu știu ce să cred. Fata cu părul negru risipește cu larghețe un mister evident în juru-i... Trebuie să ridic odată vălul de taină care-i acoperă chipul !"

„Abia seara s-a reîntors Belami de prin locurile unde se desfășoară manevrele. Era indispus ca niciodată, livid, cu ținuta destul de nepusă la punct pentru a-mi da seama că avusese o zi grea. Cizmele, pline de noroi. Mantaua, udă. Cascheta, la fel. De sub cozoroc, ochii apăreau ca două lumini care abia mai pîlpîie. M-au impresionat încercările lui de a ascunde o istovire adîncă,

Ploua. Încet. Stăruitor însă. Ploaie de toamnă transmutată sub cerul primăverii, un cer îmbîcsit de pîclă, vînăt, insuportabil.

Îl aşteptasem o jumătate de oră în faţa cantonamentului, sub acoperişul destul de înalt al porţii. Văzîndu-l în halul acela, l-am salutat poate mai reglementar ca niciodată — dintr-o diplomaţie explicabilă — gata să-mi iau tălpăşiţa dacă aş fi observat chiar şi într-un simplu gest că prezenţa mea este inoportună. Spre surprinderea mea, chipul i s-a luminat brusc :

— Ce-i cu tine, mînzule ? Unde dracu' ţi-ai lăsat muşteriii ?

Am îngălbenit. Am găsit că este mai cuminte să ocolesc răspunsul :

— Ştiţi, am venit pentru altceva.

— Hai, intră ! m-a poftit cu un ton care nu admitea nici o replică.

Camera sa era o hărăbaie încărcată cu mobilă veche, dar bine întreţinută — proprietarul decedase cu cîteva luni în urmă şi încăperea, chiar cea în care locuia acum colonelul, rămăsese de atunci nelocuită şi nici un lucru nu fusese clintit, fiindcă bătrînul lăsase cu limbă de moarte aceasta. I-am povestit totul lui Belami.

A ascultat încruntat — în timp ce-şi lepăda straiele ude, cizmele, ciorapii — relatarea mea destul de telegrafică, apoi şi-a trecut mîna prin păr.

— Ce zici, să mergem iar la romînul meu ?

— N-aș fi de părere. Credeți că nu există ceva cel puțin la fel de important care îl reține în Cîmpina ?

— Mă, e un catîr zăpăcitul ăsta de jandarm, un catîr, pricepi ? Auzi, să nu poți conta pe un prieten în astfel de împrejurări, mai ales că sînt niște treburi care ne privesc pe toți... Trebuie să ne bizuim pe noi, altceva n-avem de făcut... Iar tu...

„Acum o să mă ia la refec că am pierdut «contactul», am gîndit eu, mai ales că aceasta era una din tezele lui favorite, pe care ni le expunea nu o dată în franțuzește, în termenii învățați la școala de război, în Franța.

— Tu ai făcut bine, țîncule... Foarte bine ai făcut că ai plecat repede. Le-ai risipit, într-un fel, suspiciunea. S-ar putea să creadă că au stat de vorbă chiar cu un turist trăsnit și incomod. Dar ai în vedere că șederea lor aici ar putea să fie temporară. Înțelegi ce vreau să spun ?

— Da. Cred că da.

— Ești așa cum am sperat : deștept. Ce zici, n-ar fi bine să-ți dau cîțiva oameni în ajutor ?

— M-ar încurca. Sînt sigur.

— Și eu cred la fel. Bine. Tot ce-ți recomand : prudență... Am nevoie de ceva... Soare !

— Am înțeles.

— Cît despre „fata cu părul negru", cum ai botezat-o, nu știu nici eu ce să cred. Încearcă, totuși, să-i intri în

graţii. Ai toate condiţiile unei reuşite. S-ar putea să fie amestecată în potlogăriile astea. Poţi să ştii ?

— Eu unul sînt convins, domnule colonel.

— O cafea vrei ?

— Nu vă refuz.

Belami şi-a arătat din plin ospitalitatea.

Am văzut că este frînt de oboseală, deşi făcea eforturi eroice să nu se dea de gol. De altfel, şi pe mine abia mă mai ţineau picioarele, de aceea, în clipa cînd a adormit în fotoliu, mi-am luat uşor cascheta şi, în vîrful picioarelor, m-am furişat spre uşă.

— Ce, pleci aşa, fără să zici bună seara ?

— Iartă-mă, Belami ! N-am vrut să te trezesc.

— Bine, du-te, mînzule... Şi ţine-mă, dacă poţi, zilnic la curent... În zilele cît mai rămînem aici să-mi faci lumină în povestea asta cu cineaştii. Ai priceput ? Noapte bună !"

*

Soare părăsi cantonamentul lui Belami cu un plus de vivacitate. Încă ploua mărunt, enervant, o ceaţă subţire ca un voal plutea deasupra străzii slab luminate. Tînărului ofiţer nu-i displăcea însă această „călătorie" scurtă în împărăţia ploii. Mai ales că-i reamintea un vers dintr-o poezie a lui Baudelaire, omniprezenţă a spiritului său, care, deşi contrazicea liniştea de plumb a nopţii, îi răsuna în auz parcă şoptit în ritmul sacadat al ploii :

„La rue assourdissante autour de moi hurait" *

În astfel de împrejurări, cînd toate cîte-l înconjurau — casele, pomii, oamenii — se topeau în aburul umed, răcoritor, se deștepta în el altă lume, lumea în care prindeau să se asocieze atîtea noțiuni și în care colindau atîtea siluete, atîtea chipuri de care se lega strîns existența lui. Deși prea puțini trecători se zăreau la ora aceea, deși orășelul părea golit de ființe, avea strania senzație că pe urmele lui se furișează cineva. Se opri de cîteva ori, o bucată din drum chiar se reîntoarse, obsedat, cercetă cu privirea colțurile garduri-lor și caselor nu atît din teama de a nu fi atacat pe neașteptate, cît din dorința de a ști, de a se convinge că acea intuiție ciudată, rezultată — credea el — din proprietățile magnetice ale creierului, care-i semnala pericolul, îl înșală sau nu.

Nu descoperi nimic care să-i confirme bănuielile.

Ajunse acasă. Becul din zidul casei, care de obicei rămînea aprins pînă tîrziu în noapte, era acum stins. Mai mult bîjbîi drumul pe mica alee. Ca niciodată și ușa de la intrare era încuiată cu cheia. S-ar fi jenat să trezească pe cei din casă la o oră atît de tîrzie. Nu avea altceva de făcut. Se pregăti să bată. Auzi însă scîrțîitul unei chei în broască. Se trase înapoi instinctiv și se lipi de zid. Ușa se crăpă ; un cap apăru în deschizătură.

— Unde ești ? întrebă cineva. De ce nu vii ?

* „Strada zgomotoasă țipa în jurul meu."

O femeie. Nu, nu era proprietăreasa. Cunoștea timbrul vocii acesteia, uneori, de cele mai multe ori, repezit, chiar glacial. Ori ființa care-i vorbise avea un glas cu nuanțe total opuse, care emana o căldură proprie.

Cine să-l fi văzut prin bezna din grădină? Era, oare, așteptat? Apăru în ușă. O mînă fierbinte o căută pe a lui. Se lăsă condus. Parfumul acela... nu, avea dubii, era... al fetei cu părul negru.

— Dumneata ?! întrebă uluit.

— Da !

— De unde știai că am să-vin ?

— Te-am așteptat. Am să-ți spun ceva care te-ar putea interesa. Dacă nu ești dispus să afli, poți să treci direct în camera dumitale. Dacă vrei, vino la mine !

Soare optă pentru ultima alternativă, nu înainte de a-și strînge brusc mîna dreaptă pe tocul pistoletului, pe care nu-l scoase însă din buzunar.

*

Se așeză pe pat, cu mîinile încrucișate pe genunchi și cu fruntea ridicată spre el. Parcă îi dispăruse acea paloare care pur și simplu îl înspăimîntase la prima lor întrevedere. Sau lumina, mai mult bănuită, pe care veioza o răspîndea cu zgîrcenie, îi estompa culoarea pămîntie a chipului.

— Stai ! De ce nu stai ? îl invită.

— Vreau să știu...

— Ai să știi, ai să afli tot ce te interesează, dar înainte de aceasta te rog să iei loc.

Se așeză și el, dar ea nu mai spuse nimic.

— Așteptăm pe cineva?

— Nu! Nerăbdător mai ești... Spune-mi, ce-ai vrea să auzi mai întîi de la mine? Că sînt îndrăgostită, că te plac, că de cîteva zile mă obsedezi, că nu pot închide ochii fără să-ți văd privirea? Sau vrei să știi dacă am vreo legătură cu anumiți oameni care te interesează în mod deosebit la ora actuală? Și una și alta?

Soare încremenise, copleșit de această răbufnire neașteptată a ei.

— Poate că te interesează să știi cum am avut curajul să-ți vorbesc. Am aflat ceva de care nici nu-ți trece prin gînd măcar. Și mai știu că ultima ființă cu care vei vorbi — glasul ei deveni deodată grav — în scurta dumitale existență, de loc glorioasă, sînt eu... Degeaba duci mîna la buzunar. Mai bine privește spre fereastră

Locotenentul întoarse capul într-acolo, dar în afara perdelei de creton vișiniu care acoperea complet cadrul ferestrei nu înregistră alt amănunt care să-i rețină atenția.

Rămase calm pînă cînd, brusc, simți în jurul gîtului o fringhioară subțire, alunecoasă, al cărei nod se strînse fulgerător, tăindu-i răsuflarea.

Încercă să se ridice, dar nu reuși. Trupul începu să-i vibreze, ca străbătut de un curent electric.

Atunci ea se ridică și făcu un pas spre el. Încă unul... Și încă unul... Întinse mîna cu degete albe, frumoase, lungi și-i căută ochii.

— Ochii ăștia... ochii ăștia...

„E nebună", gîndi Soare și începu să se zbată și să geamă, cu privirile împăienjenite, și atunci ea făcu un semn și nodul din jurul gîtului slăbi. Fu orbit de o lumină vie. Nu mai avu putere. Se prăbuși țipînd.

— Trezește-te, țîncule! Ce naiba ai visat?

Soare sări în picioare de pe scaunul cu spătar, vizibil fîstîcit.

— Belami, cred că am... îmbătrînit puțin de ieri...

Colonelul rîse cu poftă:

— Vezi ce compliment mizerabil îmi faci indirect, mînzule? Eu am dat tonul, nu?

Soare roși. Nu mersese chiar pînă acolo cu intenția. Totuși se gîndi s-o repare cumva.

— De fapt, spunînd „am îmbătrînit", nu m-am gîndit la altcineva în afară de mine.

— Las-o moartă mai bine. Înseamnă că trebuie să mergem la culcare. Cît mama naibii o fi ceasul? Tiii, aproape 12..

— Să trăiți... și somn ușor în continuare!

— La fel. Înseamnă că ai visat ceva frumos, dacă ești atît de bine dispus.

— Grozav de frumos, Belami.

— Nu-nțeleg însă de ce-ai gemut...

— Cum ? Am gemut ? Dacă m-ați omorî, n-aș ști să vă răspund.

De data aceasta, tînărul locotenent plecă cu adevărat

*

Sub influența visului — în drum spre casă remarcă freamătul surd al ploii la fel ca în vis — întoarse privirea în cîteva rînduri. Era ceva straniu, ciudat de asemănător cu visul în atmosfera încețoșată, de parcă deasupra pămîntului apăsa ușor un strat subțire de fum. Becul din zidul casei era, însă, aprins, iar ușa era deschisă. La fereastra „ei" zări un fir de lumină. Ce-ar fi să bată ?

Se hotărî, fapt pe care nu și-l explică îndată, să ciocănească în geamul înapoia căruia „ea" poate aștepta ceva sau pe cineva. Ținea să schimbe cîteva cuvinte cu fata, să afle măcar cum o cheamă, de unde vine și ce caută în Cîmpina.

Bătu ușor de două ori. Chipul ei apăru îndată, parcă fata s-ar fi așteptat la bătăile acestea discrete.

Ovalul feței, văzut din noapte, îi apăru ca o pată de umbră, cu tonuri diferite. Nu izbuti să rețină vreo tresărire pe trăsăturile ei. Îl privi uimită, nemișcată, fără să spună ceva. Atunci el îi făcu semn să deschidă geamul și cînd fata îl crăpă ușor, îi vorbi :

— Vă rog, iertați-mă... Două cuvinte vreau să vă spun...Numai atît.

Ea lăsă brusc colțul perdelei cu un gest care, i se păru, trăda iritare. Crezu că n-o să accepte să iasă, deși geamul rămăsese întredeschis. Așteptă destul de mult, pînă ce o auzi apropiindu-se.

— Vă mulțumesc! Și scuzați-mă!

Ea îl privi lung. Soare îi simți răsuflarea fierbinte, foarte aproape de obrazul său și, profitînd de bezna din antreu, o prinse ușor de braț.

— Pentru Dumnezeu, spuneți ceva... măcar un cuvînt. Nu-mi lăsați impresia că sfidați sau că...

— Vino, vino o clipă!

Glasul îi suna stins. Avea pînă și în voce ceva din aerul acela halucinant, plin de mister.

O urmă cu pași șovăielnici, silindu-se să calce la fel de imaterial.Îl conduse și îl invită să intre în cameră. Părea obosită, grozav de istovită, și pleoapele i se închideau des, ca și cum lumina veiozei ar fi supărat-o. Nu-i oferi scaun.

— Pentru binele dumitale m-am hotărît să-ți vorbesc. Viața îți este în pericol. În mare pericol. S-ar putea să te trezești oricînd cu o surpriză de loc plăcută.

— Nu pot decît să vă asigur de toată recunoștința mea, șopti el, înregistrînd pentru prima dată cu claritate detaliile întregii ei înfățișări.

Ochii fetei păreau bîntuiți de flăcări cărora nu le simți decît dogoarea. Părul, pe care avu pornirea să-l

atingă cu mîna, pentru a se convinge dacă este real, obrazul pe care apăruse, ca un fard de o rară finețe, o tentă trandafirie pe fondul palid, trupul cu linii armonioase, pe care capotul de un galben pal le evidenția cu dărnicie, totul parcă purta masca irealului.

— Deci...prudență.

— N-ați putea să fiți mai explicită ?

— Mai mult nu știu.

— Mi-ați face un serviciu nemăsurat.

— Regret.

— N-am putut să-mi explic, noaptea trecută, prezența dumneavoastră...

Ea stătu în cumpănă, apoi se hotărî să răspundă:

— Bine, am să-ți spun. Venisem să te previn.

— Să mă preveniți ? De ce n-ați făcut-o ? De ce n-ați vorbit ?

— Tot timpul era cineva în spatele meu. Nu puteam s-o fac.

— Ce se ascunde în toate astea ? Cine vă urmărea ?

— Același om care...

Nu mai spuse nimic, cu toate că Soare insistă.

— Măcar atît să-mi mărturisiți: ce vă reține lîngă indivizii aceia ? V-aș putea da o mînă de ajutor...

— Un contract.

— Contract ? !

— Da. Voi deține rolul principal în filmul „Fata cu părul negru".

— Ah... N-aş fi bănuit. Am auzit însă că acum se filmează numai exterioarele.

— Bineînţeles că şi prezenţa actorilor este necesară.

— Şi atunci... cum rămîne cu pericolul de care m-aţi prevenit ?

— Am fost martoră, fără voia mea, la o discuţie. Se punea la cale... se punea la cale ceva împotriva dumitale.

— Înseamnă că îi incomodez cu ceva. Nu ?

— S-ar putea. Nu ştiu. Am riscat,şi-au dat seama că am asistat, împotriva voinţei lor, la discuţie.

— Ştiu că locuim sub acelaşi acoperiş ?

— Indiscutabil... da.

— Presupun că avertismentul dat n-a fost formulat de ei fără să ştie că auziţi totul.

— Posibil. Eu am făcut-o însă din proprie iniţiativă.

— Îmi oferiţi din nou prilejul să vă exprim recunoştinţa. Şi dacă nu depăşesc nişte limite, îndrăznesc să vă propun ceva : vreţi să deveniţi aliatul meu ?

— Cu neputinţă. Mă ţin departe de preocupările lor. În plus, nu sînt suficient de curajoasă, cum eşti dumneata, de exemplu... Cel mai bun lucru care îţi rămîne de făcut este să-ţi vezi de militărie — te asigur că tot ce-am spus este adevărat şi că primejdia există. Mai mult, te-aş ruga să nu mă cauţi, orice s-ar întîmpla. Mi-ai cauza un mare rău. Uită tot ce ţi-am spus, numai de pericolul care te paşte să nu uiţi.

— Am să țin cont, de bună seamă, de sfat. Nimeni nu va afla de întrevederea noastră. Totul este însă atît de enigmatic...

— Te rog! Am auzit un zgomot. Mai bine pleacă... Te rog! Du-te în camera dumitale.

— Nici măcar numele nu vi-l cunosc.

— Dacă ții cu tot dinadinsul... Mariana...

— Noapte bună, Mariana!

— Noapte bună!

Ieși din cameră cu o nouă imagine a fetei cu părul negru. Era ceva greu de intuit în toată această înlănțuire de întîmplări.

Camera i se păru neprimitoare, rece, florile din vază păliseră, deși dimineața schimbase apa. Zări ceva pe masă, un mic punct sclipitor, lîngă scrumieră. Se apropie încet. Era un cartuș de calibru 6,35.

4. ÎN PIJAMA, PE STRĂZILE CAPITALEI

Nu dormise nici două ceasuri, cînd, fără să-și explice de ce, sări în picioare. I se păru că e ziua la amiază, că lumina soarelui a inundat încăperea. Dar aceasta dură numai o clipă, pînă cînd deslușI un ronțăit de motor în fața porții. Farurile unei mașini măturaseră

fațada casei și, deci, fereastra lui. Automobilul vină și porni cu viteză în sens opus.

Deschise fereastra și simți din plin aerul rece al dimineții. Apoi observă cum se deschide poarta fără zgomot, ca într-un film mut, și cum se strecoară în curte un bărbat îmbrăcat într-un pardesiu larg, de culoare închisă. Îl urmări atent și nu-i fu greu să înțeleagă că omul nu avea intenția să se îndrepte spre ușă. Din mica alee apucase la stînga. Or, într-acolo era fereastra *ei*. Se gîndi să escaladeze prichiciul și să se convingă dacă individul va bate la geamul fetei cu pănul negru. Dar s-ar fi putut să fie un prieten sau o rudă și se temu ca lucrurile să nu ia o întorsătură nedorită. S-ar fi pus într-o situație jenantă față de ea. Apoi n-ar fi fost exclus ca omul din noapte să fi ocolit intrarea pentru a ajunge la căsuța din fundul curții, un fel de magazie de lemne în care locuia o familie nevoiașă. În momentele de ezitare, uită că orice amănunt era extrem de prețios și că, furat de presupuneri, nu putea să lase nimic la voia întîmplării.

Din starea de nehotărîre îl scoase chiar vizitatorul, care apăru din nou pe alee.

Locotenentul se îmbrăcă cu pantalonii și, fără să-și mai ia haina, își puse un fular, smulse fulgarinul din cuier, apoi un basc și sări în grădină. Închise fereastra și se opri la poartă. O crăpă, scoase capul și-l zări pe celălalt, la cîteva zeci de metri, în susul străzii. Porni

pe urmele lui, cu pași măsurați, păstrînd o distanță care să nu-i bată la ochi celui din față, deși acesta mergea repede și nu părea să fie îngrijorat că ar putea să-l urmărească cineva.

Abia cînd celălalt apucă spre gară, Soare începu să creadă cu adevărat că acesta n-are nici în clin, nici în mînecă cu tot ceea ce-l interesa pe el. Îi întări convingerea faptul că individul nu întorsese măcar o dată capul, mersese liniștit, ca orice om plecat după treburi. Mai mult de formă, intră în incinta gării și se amestecă printre cei ce așteptau sosirea trenului. Îl pierduse din ochi pe urmărit. Îl descoperi la casă, numărînd banii. Se întoarse repede cu spatele, ca să nu fie observat. Inima îi porni în galop iute, pentru că trăsăturile celui pentru care venise pînă aici nu-i erau necunoscute. Era Johnny...

Își sălță gulerul fulgarinului și se prefăcu că-l interesează „mersul trenurilor". Individul trecu la numai cîțiva centimetri și parcă intenționat îl șterse cu mîneca pardesiului. „N-a făcut-o cumva dinadins?" se întrebă Soare. Dar după felul în care celălalt se depărtă, fără să arate că l-ar interesa cineva sau ceva, se liniști. „Va trebui să continui urmărirea, hotărî locotenentul. Contactul s-a restabilit. Am să-i comunic treaba asta lui Belami". Din „mersul trenurilor" află că prima, și de altfel singura garnitură care urma

să plece peste cinci minute, era un accelerat: Braşov — Bucureşti. Nu avu nici o îndoială că şi omul lui urmărea aceeaşi ţintă, de aceea scoase un bilet pentru Bucureşti.

— Ce clasă doriţi? întrebă casieriţa.

— Clasa a doua, răspunse, fără să stea prea mult pe gînduri. Adică, nu... a-ntîia am vrut să spun.

Plăti. În ultimul moment se decisese să ceară bilet la clasa întîi, cu care ar fi avut acces şi la celelalte două clase.

Trenul sosi alb de brumă, ca un moşneag, scîrţîind prelung din frîne. Johnny se urcă într-un vagon de clasa a doua. Soare intră în compartimentul alăturat. Se plasă pe locul cel mai apropiat de uşa compartimentului, să observe culoarul.

Pe locul de lîngă fereastră dormea un bătrîn. Sforăia îngrozitor. Nici măcar nu se mişcase cînd intrase Soare. Îi suportă aproape o jumătate de oră sforăitul, pînă ce dimineaţa începu să-şi reverse apele tulburi. Ieşi pe culoar şi trecu nepăsător prin faţa compartimentului vecin. Omul lui se lungise pe bancă şi dormea cu capul pe valiză.

Se opri lîngă una din ferestre. Îşi aprinse o ţigară. Fumă cu poftă, încrezător în şansa pe care o avusese şi încercînd să-şi imagineze cum va decurge pentru el această neprevăzută călătorie. Veni controlorul, loco-

tenentul îi întinse biletul la viză și se miră că acesta îl privește cam lung. Își dădu seama de ce, observînd că mîneca pijamalei ieșea din cea a fulgarinului. Se întoarse cu spatele și ascunse cît mai bine tivul de poplin roșu al pijamalei.

*

Gara de Nord fremăta de lume. Un du-te-vino care îl ameți la început. Se temea ca omul din fața lui să nu dispară cumva, înghițit de această forfotă imensă. Îl urma la zece pași. Încercase să-și schimbe înfățișarea cît de cît, bascul și-l afundase în buzunar, fularul și-l înfășurase în jurul gurii ca unul pe care-l dor grozav măselele.

La ieșirea din gară îl întîmpină o zi superbă cu soare, un efluviu de lumină care scălda Capitala și-i pătrundea prin toți porii. Cîțiva birjari îmbrăcați în sutane de catifea albastră îl traseră de mînecă, mai încolo șoferii, cu portierele mașinilor deschise larg. Soare nu-i luă în seamă nici pe unii, nici pe ceilalți, pentru că privirile lui nu aveau decît o țintă. Cel pe urmele căruia se afla se îndreptă spre stația tramvaiului 15. O adevărată bătălie la intrare, dar pînă la urmă reușiră amîndoi să se urce, locotenentul păstrînd tot timpul o anumită distanță față de celălalt.

Chiar și aici, în vagonul de tramvai, Capitala își făcea simțită prezența prin uluitoarea ei energie în continuă descătușare, prin fizionomiile oamenilor, plini de viață, zgomotoși. La Brătianu coborîră o mulțime de călători, iar la Piața Națiunii și mai mulți. Aici trebui să coboare și Soare. Fără să-l piardă din ochi pe Johnny, nu-i scăpară în același timp multe amănunte din furnicarul pieței. Bazarurile încărcate cu mărfuri — stămburi, ciorapi, tricotaje — tarabele întinse, pline de mărunțișuri, lumea grăbită izbindu-se și îmbrîncindu-se, strigătele oltenilor cu nelipsitele coșuri vîrfuite de legume și fructe exotice, totul uluia, speria în acest colț al Bucureștilor.

Omul lui se strecura cu abilitate printre tarabe, cumpărători și gură-cască, astfel că Soare trebui să facă adevărate exhibiții pentru a nu l pierde în vălmășagul acela.

Nu reuși să-și închipuie ce l-ar fi putut interesa pe individ hala de carne, dar văzîndu-l cît de repede se fofilează spre cealaltă ieșire, avu certitudinea că acesta încearcă să dispară.

Halele erau și ele pline de lume, larma și mai insuportabilă.

Și deodată Soare nu-l mai văzu. Se opri contrariat; celălalt parcă fusese înghițit de pămînt. Își roti privirile prin hală, suit pe o bară metalică. Nu-l zări. Îl cuprinse furia și amărăciunea. „Ca pe-un nătărău m-a

dus de nas", se căină el. Din clipa aceea se simți mic și își pierdu cumpătul. Puse sub observație ieșirea spre care se îndreptase individul, cîteva minute stătu acolo nemișcat, pe bara metalică, pînă ce veni un măcelar și-i strigă să coboare. Nu se dădu jos imediat. Își mai plimbă o dată ochii în toate părțile și se lumină. Îl zări pe omul pentru care făcuse acest drum, tocmai cînd individul se pregătea să iasă pe cealaltă ușă, după ce făcuse un ocol prin hală. Se grăbi să-l ajungă. După felul cum se furișa, trăgînd cu ochii în toate părțile, știa că manevra tactică pe care o făcuse urmăritul avusese o țintă precisă.

Coborî de pe bară și se îndreptă cît putu de repede spre ieșire. Cînd să iasă, un cărucior pe care erau așezate uriașe hălci de carne îi bară drumul. Disperat, căută să-l ocolească, dar oamenii care intrau îl îmbrînciră și îl ținură multe minute în loc, în imposibilitate de a face o mișcare. Cînd, în sfîrșit, cărucior fu dat la o parte și cînd izbuti să se strecoare din hală era prea tîrziu. Ar fi fost cu neputință să descoperi pe cineva printre cîteva mii de oameni care se îmbulzesc. Numai o întîmplare fericită, de felul celei care îi surîsese în hală, l-ar mai fi putut pune pe urmele lui Johnny. Și Soare nu întîrzie să se agațe de un fir de speranță. „Așa cum eu nu pot să-l văd, nici el nu mă poate zări. Cine știe, poate dau de el", se mîngîie,

simțind că-l dor ochii de atîta încordare. Trecu iar prin piață, pe la bazar, printre prăvălioarele și tarabele doldora de mărfuri. Se amestecă apoi printre țăranii veniți să-și vîndă produsele sau să tîrguiască, mai intră o dată în hală, închipuindu-și că celălalt ar putea să se ascundă tocmai acolo, ca într-un labirint suficient de sigur. Totul fu zadarnic. Deprimat, apucă pe cheiul Dîmboviței privind absent spre sutele de covoare multicolore expuse pe parapetele metalice, fără să ia în seamă pe cei ce-l trăgeau de mînecă pentru a-i vinde o scoarță, un chilim sau o cuvertură oltenească. Se opri sub un tei și-și aprinse o țigară. „Da, da, ca pe-un nătărău m-a tras pe sfoară. Trebuia să înțeleg intenția lui de a coborî într-un loc atît de aglomerat, trebuia să-l „țin de mînă", să nu mă depărtez de el... Iată cum se pierde iar „contactul", domnule locotenent. Merit să fiu bătut. Chiar am să-l rog pe Belami s-o facă. Am să-i povestesc totul... prostia care m-a făcut să cred că individul habar n-are că este urmărit. Și pe urmă îl rog să-mi tragă cîteva palme."

Pașii îl duseră, aproape mecanic, spre gardul spitalului Brîncovenesc, acoperit cu afișe mari care anunțau spectacolele bucureștene : opere, concerte, reviste. Le străbătu cu privirea, dar nu reținu nici un titlu. Gîndul îl transportase la Cîmpina și acum înghițea admonestările lui Belami cu fruntea plecată, ca un condamnat care-și ascultă sentința.

— Sînteți cumva bolnav ?

Vocea îl trezi la realitate. O femeie cu părul cărunt, îmbrăcată într-un pardesiu verde, decolorat, îl privea cu milă. Înduioșat, Soare îi zîmbi prietenos și clătină din cap. Apoi se îndepărtă.

Simțea organic nevoia de a comunica cu Belami. Dar cum putea să facă aceasta ? Era sigur, comandantul lui se afla acum pe coclaurile prahovene, între militarii regimentului. Poate n-ar fi rău să-i dea o telegramă, să-l anunțe că se află în București. Seara ar găsi acasă depeșa, s-ar liniști sau poate s-ar neliniști, însă ar avea o veste despre el. Dar la întoarcere ce avea să-i raporteze ? Că l-a „pierdut" copilărește pe individul care acum îi făcuse atîta sînge rău ? „Iată unde se întîlnește prostia cu nepriceperea, aici, în capul meu", nu înceta el să se mustre.

O pornise spre Piața Senatului, pe lîngă Tribunal, și cînd ajunse aproape de pod apucă pe Calea Victoriei. Pînă la Poșta mare mai erau cîțiva pași. Totuși va trimite telegrama. Belami să știe ceva de soarta locotenentului său. „Am să rămîn pînă mîine în București, am să străbat străzile, centrul și mahalalele, nu se poate să mă dau bătut atît de ușor", hotărî el.

Stătu încă multă vreme în fața Poștei, nefiind decis cum să formuleze misiva, astfel ca Belami să priceapă îndată ce motive l-au adus la București. Nici atunci cînd

se opri la ghișeu pentru a cumpăra formularul, în mintea lui nu se precizase felul în care să trimită telegrama.

Pînă la urmă scrise pe formular : „Mă aflu în București. Stop. Telefon ora 23. Stop. Soare. Stop". Așa, colonelul ar fi putut înțelege. „Cifrul" prin telegramă era destul de greu de folosit, dar telefonic îl va putea anunța pe colonel mult mai simplu și mai puțin bătător la ochi. „Și dacă mă va întreba cu ce scop am plecat ? Ce pot să-i spun ? Am să-i transmit că am venit să cumpăr ceva de la firma „Hermann și Robert"... Hermann și Robert, da... Stai !... Stai, cum nu m-am gîndit pînă acum, adormitul de mine, spuse, iluminat de o idee. Belami, sînt cel mai prăpădit dintre locotenenții tăi".

Mototoli formularul, îl aruncă la coș și ieși din localul Poștei. Mai mult alergă pe drumul pe care venise de la piață. Nu ajunse pînă acolo. Coti la dreapta, pe lîngă clădirea Tribunalului. Îi venea să fugă. Opri un taxi.

— Du-mă la magazinul „Hermann și Robert"... Știi unde este ?

— E-te, na ! Cum să nu știu ? Puțin mai sus. Pe Rahovei.

— Mînă repede !

— Cît poate mașina ! răspunse șoferul nepăsător, apăsînd totuși pedala acceleratorului.

Soare nu mai scoase un cuvînt, timp de cîteva minute cît ținu cursa. Cînd șoferul opri în fața magazinului, spuse :

— Trage puțin mai departe !

Plăti și fără să mai aștepte restul coborî și traversă printre căruțele, tramvaiele și automobilele care circulau în ambele sensuri ale străzii. Se opri peste drum de magazin și se postă acolo. Trebuia să gîndească bine, înainte de a hotărî să facă ceva.

Magazinul se afla la parterul unuia din puținele blocuri de pe acea porțiune a Căii Rahovei. Pe firma uriașă vopsită în roșu-violet citi : „Vinurile Rhein peste tot. Hermann și Robert". Vitrinele erau aranjate cu gust, sticlele cu vin de Rin erau așezate pe suporturi argintii, pe butoaie care purtau aceeași inscripție : „Hermann și Robert". Prea puțini oameni intrau în magazin. Cei mai mulți priveau și plecau mai departe. O oră trecu, și Soare nu se mișcase de la postul său. Nimic nu-i reținu atenția în acest timp, în afară de un automobil negru care stopă cîteva minute în fața intrării. Coborî un bărbat înalt, blond, trecut de cincizeci de ani, care intră în magazin ducînd în mînă o servietă. Se reîntoarse fără ea, urcă în automobil și plecă. Asta nu-i spuse prea mult locotenentului. Reținu marca mașinii, fără să știe de ce : un „Volkswagen". „Poate că ar fi bine să intru și să mă interesez de ceva, eventual de o adresă, sau să cumpăr o sticlă de vin. L-aș mai îmbuna pe Belami".

Așa făcu. Intră, un vînzător se înclină cu respect și-l întrebă ce dorește. Cumpără o sticlă și ieși. Nimic nu-l

izbise în magazin. Doi vînzători, rafturile pline de sticle, o curățenie desăvîrșită, o scară în formă de spirală către etajul superior, două uși. Notase amănuntele acestea și îndeosebi faptul că hîrtia de ambalaj era din același sort cu cea pe care o găsise și pe care i-o lăsase colonelului Dobreanu.

Încă avea să mai aștepte, în apropiere, poate că totuși...

După un sfert de ceas, același Volkswagen negru care-l adusese pe individul cu servieta opri în fața magazinului. De data aceasta nu coborî nimeni. Nici șoferul. Claxonă numai scurt, și ușa magazinului se deschise. Soare se trase repede după colțul gardului, fără să-și poată stăpîni emoția. Din magazin ieșise „omul lui" : Johnny. Se urcă în mașină. Volkswagenul porni imediat.

Locotenentul, pe trotuar, făcu semne disperate unui taxi, dar șoferul nu-l observă. Spre norocul lui, dinspre șoseaua Alexandriei apăru un camion greu militar. Militarul de la volan îl văzu și stopă.

— Sînt locotenent, mă aflu în misiune. Urmărește Volkswagenul negru, să nu-l pierzi, vorbi el dintr-o răsuflare.

— Am înțeles, răspunse șoferul, și camionul, cu viteză sporită, se plasă în curînd înapoia automobilului.

Cursa aceasta luă sfîrșit în fața Gării de Nord. Soare își reluă urmărirea după ce individul se îndreptă spre

casa de bilete. Îl lăsă să-şi scoată bilet şi se opri şi el la aceeaşi casă.

— Daţi-mi un bilet pînă la Cîmpina ! ceru el fără să se mai grăbească. Cît mai avem pînă la tren ?

— Un sfert de oră.

Plecă spre peron, ca un om lipsit de griji.

5. CASA DE PE DEAL

— Veniţi de departe ? vru să ştie podarul de la sondă, cercetînd încălţămintea noroită a călătorului.

— Da, vin destul de departe. N-am găsit nici o ocazie, aşa că am mers mai mult pe jos. Abia aştept să dau de-o casă ospitalieră.

— Casa este acolo, pe deal. Singura mai apropiată. Cît de ospitalieră va fi, o să vă daţi seama singur, completă sondorul, zîmbind oarecum neîncrezător.

— Nu locuieşte acolo un bogătaş ?

— Ba da. Unul Protopopescu. E conacul lui. Îl cunoaşteţi ?

— L-am cunoscut odată, de mult. Poate sînt treizeci de ani de atunci.

Podarul clătină din cap, cu aceeaşi neîncredere, privind părul încărunţit al călătorului.

— Poate pe tatăl lui, pe Drăguș, l-ați cunoscut. Asta e mai tînăr, nici cincizeci de ani nu are.

Trecătorul nu se simți dator să mai insiste asupra vechii sale cunoștințe. Mai întrebă :

— Zici că pe drumeagul ăsta... ?

— După ce treceți cringul, se vede dealul, și casa e acolo, la doi pași. Lîngă sfoara aia de salcîmi.

— Mulțumesc. Nu mă rătăcesc eu. Seara bună !

— Bună seara !

Trecătorul porni mai departe, după ce-și dezbrăcă fulgarinul, călcînd atent pentru a evita ochiurile de apă rămase pe drum după ploaie. Curînd, sondorul îl zări urcînd cu pași destul de viguroși clinul dealului în vîrful căruia se afla construcția aceea destul de neobișnuită, un fel de culă oltenească de dimensiuni apreciabile.

Cînd ajunse în dreptul salcîmilor, Soare fu cît pe-aci să tresară : mașina neagră, cunoscuta mașină pe care o urmărise prin atîtea sate pînă aici, apăru deodată de sub ramurile pline de frunze. Nu se zărea nimeni prin apropiere.

Trecînd pe lîngă ea, locotenentul aruncă o privire fugară înăuntru. Văzu cîteva reviste și ziare azvîrlite de-a valma pe banchetă, un pled împăturit și un ghid automobilistic, pe a cărui copertă citi în fugă : „România în automobil". Nu se opri, ca și cum automobilul nu l-ar fi interesat cîtuși de puțin, deși în apropiere

zări și silueta unui bărbat oacheș, în pulovăr albastru și pantaloni gri, același costum în care erau îmbrăcați cei doi operatori pe care avusese ocazia să-i cunoască.

Nu schiță nici măcar o umbră de interes. Celălalt îl urmări un timp cu privirea, apoi își văzu de treabă pe lîngă mașină. Cel puțin așa crezu Soare, pentru că în clipa cînd vru să apese pe clanța ușii, ca să pătrundă în casă, simți o mînă grea pe umăr :

— Pe cine căutați dumneavoastră ?

Omul care-l oprise i se adresase într-o românească fără cusur.

— Caut pe domnul Protopopescu. Sînteți cumva fiul dînsului ?

În clipa aceea se deschise ușa și, în pragul ei, apărură Otto și Johnny.

— Ce s-a-ntîmplat, Dane ? întrebă Otto. Cine este domnul ?

— Sînt un bun prieten al domnului Protopopescu. Dacă ați fi atît de amabil să-l anunțați...

— Domnul Protopopescu nu-i în țară, căscă Dan. Iar eu nu sînt fiul dînsului, ci al administratorului.

— Oh, mă iertați ! N-am venit de mult pe aici. De fapt, nici acum n-aș fi venit, locuiesc la Galați... S-a ivit ceva, ceva deosebit, o afacere formidabilă despre care aș vrea să-i vorbesc amicului meu. Din cauza aceasta am bătut un drum atît de lung.

— Nu v-am spus că e plecat din țară ? spuse din nou plictisit Dan. Nici fiul dînsului nu-i aici.

— Păcat. Cred că l-ar fi interesat treaba asta. Mă rog. N-am decît să plec.

— Unde să plecați ? întrebă brusc Otto, schimbînd o privire semnificativă cu Dan.

— Înapoi, la Galați, firește.

— Vă grăbiți atît de tare ?

— Desigur, am de gînd să caut un alt partener. Pentru asta n-am timp de pierdut.

— V-aș sfătui să rămîneți peste noapte aici. E mai sănătos. Mîine vă ducem noi cu mașina pînă la tren.

— Dar vreau să plec acum totuși !

— N-ar fi prea recomandabil. Avem motivele noastre să vă reținem. Domnul Protopopescu are să se supere.

— Să-mnoptez aici ?

— Fără discuție. Există camere suficiente unde vă puteți odihni.

— Am să vă urmez sfatul, cu rugămintea ca mîine să plecăm cît mai devreme...

— Chiar așa vom face. Avem și noi tot interesul să plecăm înainte de revărsatul zorilor. Afacerile domnului Protopopescu sînt propriile noastre afaceri.

Modul în care fusese reținut îl puse pe gînduri pe locotenent. Cei trei aveau bănuieli ? Greu de crezut. Singura grijă care-l preocupa era însă pentru ceea ce voia să facă, pentru intențiile cărora voia să le dea curs atunci cînd întunericul avea să cadă definitiv. Se în-

tinse pe pat, în camera în care fusese condus. Era calm, cu toată situația încordată, singur între zidurile reci ale unei case necunoscute, înlăuntrul cărora se petreceau, fără doar și poate, întîmplări pentru care înfrunta acum un pericol evident. O făcea însă cu seninătate de om matur, deplin echilibrat. Credea că fiecare ființă, în sinea ei, deține niște resorturi intime care reacționează prompt cînd instinctul de conservare o cere. Și mai era ceva care-i aducea, ca pe-o ploaie liniștită, calmul : nu cunoscuse încă senzația fricii, nici în fața morții n-o trăise, deși întîlnise „doamna în negru" de cîteva ori ; o sfidase cu o aroganță caracteristică vîrstei, o bravadă de care un altul, în situația lui, poate s-ar fi ferit. Această ignorare a senzației de teamă îl hotărîse, de fapt, să accepte un drum pe care alți tineri de vîrsta lui îl străbăteau între acordeoane și chitări, într-un salon de dans la brațul catifelat al unei fete sau, deseori, în fața tejghelei unui bar, lîngă o ceașcă de cafea și un pahar de coniac.

În cîteva rînduri, Soare auzi zgomot de pași în fața ușii. În cîteva rînduri, degetele lui strînseră mînerul revolverului. Casa era plină de șoapte, uși se deschideau și se închideau, chiar și un glas de femeie se auzi, apoi o melodie fluierată de cineva în curte, aproape de fereastra camerei în care fusese condus.

Cînd liniștea păru a se fi așezat în acel loc atît de izolat de pe culme, socoti că e momentul să-și înceapă

cercetările. Se ridică încet și, după o scurtă ezitare, timp în care își ascuți auzul pentru a prinde orice mișcare, se îndreptă spre ușă. Se străduí s-o deschidă fără zgomot. Balamalele erau neunse, pentru că scîrțîiau strident. Lăsă ușa întredeschisă și din nou ascultă. Cineva spuse :

— Ați auzit un zgomot ? Poate că oaspetele are nevoie de ceva. Ia vezi, Dane !

— Să-l ia dracu ! Nu sînt sluga lui.

— Du-te, hai, du-te !

Bufni o altă ușă, lovită cu putere în toc, apoi pași grei răsunară în fața camerei în care Soare aștepta cu răsuflarea tăiată. Pașii se depărtară îndată.

„A plecat cu porcii la jir", recunoscu locotenentul glasul lui Dan, care se reîntoarse lîngă ceilalți. Abia cînd totul se cufundă în tăcere, îndrăzni să iasă din nou în coridor, precaut, luminînd cu o lanternă minusculă toate ungherele. Mai erau două uși, față în față, în afară de cea prin care ieșise Dan. Se opri lîngă cea mai apropiată. Apăsă clanța ușor. Ușa era încuiată.

Intră cu pași neauziți și făcu lumină : un pat dublu, un dulap de haine într-un colț, aparate de filmat și role trîntite pe podea — numără opt — o sobă în care pîlpîia o scînteie de jar, pereții încărcați de tablouri ieftine. Se apropie de fereastră și o întredes-

chise. Desluși un zgomot ușor în coridor. Rămase pe loc. Era Dan, care aprinse o lanternă.

Soare se întoarse cu o piruetă bruscă, fără să dea ocazie celuilalt să observe ceva. Reintră în camera lui. Inima pornise o sarabandă nebunească. Nu cumva îl văzuse Dan?

Se lungi din nou pe pat, dar nu cu gînd să aţipească. Planul pe care şi-l făurise, cu meticulozitate, îi dădea imbold să reînceapă fără întîrziere explorarea camerelor vecine. Aflase ceea ce voia să ştie încă de la plecarea din Cîmpina.

Fiecare secundă trebuia folosită. Mai avea însă de pus la punct cîteva amănunte.

Se simţea relaxat, cu nervii destinşi. Singura preocupare era de a exclude eventualitatea unei nereuşite. Pentru aceasta îi trebuia îndrăzneală şi, slavă Domnului, de aşa ceva nu ducea lipsă.

Deschise fereastra. Noaptea îl izbi cu transparenţa ei, cu un cer albastru-violet pe apele căruia pluteau mii de scîntei palide.

Sări în curte. De undeva, dinspre şopronul al cărui contur se desena vag în întuneric, lătră un cîine de cîteva ori, puternic, trezind ecouri peste văi, după care tăcu. „Înseamnă că e legat, altfel ar fi fost acum aici", îşi zise.

Dădu ocol casei. Ferestrele erau întunecate. Zidurile înalte îl copleşeau într-un fel, poate la aceasta

contribuia și întunericul. Se retrase într-un colț mai ferit. Căută o piatră și, după ce o găsi, o azvîrli cu putere în gardul din preajma șoponului. Apoi se lipi de zid chiar sub fereastra camerei în care zărise aparatele de filmat și rolele și de unde trebuia să-i scoată cumva pe cei trei.

Nu așteptă prea mult. Cei trei se năpustiră în noapte, cu revolverele în mîini, ocoliră casa, după care se îndreptară spre acareturi.

Atunci se ridică, deschise fereastra și sări, fără nici un efort, în cameră. Luă două bobine și ieși cu ele în coridor. Pe neașteptate, ropotiră pași, scîrțîi o ușă, astfel că fu nevoit să se reîntoarcă în încăperea pe care abia o părăsise. Nu-i rămînea alteeva de făcut decît să sară din nou în curte, peste pervazul ferestrei. Ceea ce și făcu.

Cînd atinse pămîntul, auzi un glas:

— Uite-l! Într-acolo... După el!

O luă la fugă, orbește, spre gardul înapoia căruia putea să afle scăparea. Îl sări dintr-un salt, fără să scape rolele.

Nici celorlalți nu le trebui prea mult ca să-i ia urma.

Începu o goană furibundă printre ierburi și salcîmi, sub cerul înstelat care părea ca luminat de lună. Soare îi zări pe cei trei, le simți în ceafă răsuflările, așteptîndu-se din moment în moment să audă și un

pistol detunînd. Ţinta lui era crîngul. Acolo era salvarea. Acolo nu i-ar mai fi putut da de urmă, printre crengile joase, pline de ghimpi, cu toate lanternele pe care le aveau şi a căror lumină bătea la zeci de metri. Cît mai era, oare, pînă acolo? O sută, două de paşi...

Fuga aceasta nebunească dură cîteva minute, printre rădăcini şi scaieţi, peste buruieni înalte.

Locotenentul nu-şi dădu seama ce se întîmplă. Îl ajunseseră? Se împiedicase? Se întinse la pămînt, cît era de lung, bobinele îi scăpară, rostogolindu-se în iarbă. Se ridică imediat, aruncă o privire înapoi. Fasciculul luminos al unei lanterne sclipi la zece-cincisprezece paşi. Mai găsi doar una din bobine, pe care o apucă strîns la piept, continuîndu-şi fuga, cu paşi mari, spre dunga înnegurată a crîngului care se zărea la cîţiva zeci de metri în faţă. Cei trei înjurau de mama focului. Simţi cum reînvie în el puteri nebănuite.

În sfîrşit, fruntea i se izbi de o ramură subţire, vru să se ferească, dar tîmpla întîlni ceva tare. Căzu. Nu cunoştea starea de leşin, dar acum avu impresia că pămîntul se răstoarnă brusc, că nu mai este în stare să se oprească la nici un gînd. Ştia, vag, că trebuie să strîngă ceva la piept, ceva ca un cerc argintiu, pe care o fiinţă monstruoasă, cu şase braţe, oribilă la înfăţişare, voia să i-l smulgă. O greutate enormă începu să-l apese în creştet. Simţea, ca sub o lespede de piatră, şira spinării. Braţele i se moleşiră.

Cineva strigă :

— Nu ! Nu mai avem ce face cu el... În zori vedem noi... Pînă atunci se va trezi...

Maşinal, înregistră timbrul acelei voci, dar nu pricepu sensul cuvintelor.

O flacără orbitoare i se aprinse dedesubtul frunţii, o lumină vie care-l fixă în ochi şi-l orbi.

Mai simţi că i-au crescut dintr-o dată aripi, nişte aripi uriaşe, purpurii, că începe să plutească pe deasupra crîngului negru. Cerul i se păru preschimbat într-un ocean roşu, imens, ale cărui valuri căutau să-l tragă în adîncuri reci ca gheaţa.

6. OMUL DIN UMBRĂ

Se trezi în camera unde descoperise rolele. Spre uimirea lui, cugetul îi era limpede, ca un izvor de munte. Îşi aminti cu exactitate totul, în cele mai mici amănunte. Cîte ore trecuseră de la întîmplarea aceea nefericită al cărei final neprevăzut îl readusese în această încăpere ? Încercă să se uite la ceas, dar mîinile îi fuseseră legate

Mişcarea nu scăpă celor trei, care împachetau ceva voluminos într o pînză cenuşie.

— Ai pus și rola aia ? întrebă unul.

— Sst ! arătă Dan cu un deget la gură — s-a trezit omul nostru. Rezistă al dracului... După lovitura pe care a încasat-o, credeam că i-ai zburat scăfîrlia.

— Ei, te-ai cuminţit, stimabile ? îi ţipă Dan în ureche, apoi îl prinse de nas şi-l strînse atît de tare, încît pe Soare îl trecură lacrimile.

Otto şi Johnny hohotiră, bine dispuşi.

— Ia spune-ne acum, cine ţi-e stăpînul ? Spune totul. Altfel îţi zdrobim ciolanele. Astea sînt „afacerile" pentru care ai venit ?

Johnny fusese cel ce pusese întrebarea. La tăcerea prelungită a celui legat, Dan scoase revolverul şi-i trase siguranţa.

— Spui ?

— Fără prostii, Dane !

Otto îi smulse acestuia pistolul şi-l aruncă pe masă.

— Să răspundă, să răspundă, trebuie să răspundă ! urlă Dan, răscolit de o furie aprinsă.

— Ia dă-i drumul, băiete, îi ceru Johnny, aşezîndu-se pe pat lîngă el. Hai, n-are sens să te încăpăţînezi. Cunoaştem fel de fel de metode pentru ca să te facem să vorbeşti. Ce dracu', ne crezi novici... Mie, să ştii că-mi placi... Eşti curajos... Hai, vorbeşte !

Locotenentul îi privea în aceeaşi tăcere. Urmărea pe fiecare cu indiferenţă, căzut parcă într-o stare de semiconştienţă.

— Ne sfidează, bestia! răcni Dan și, după ce-și aprinse o țigară, o întinse spre ochii lui Soare, care se întoarse cu fața spre zid, cutremurat.

Otto îl calmă din nou pe impulsivul Dan.

— Înțelege-mă, Otto, nu-l putem căra după noi. Ar fi curată idioțenie.

Johnny își etală blîndețea lui, ciudat de suspectă.

— Sînt de părere să plecăm. Ne putem trezi cu surprize. De la el nu aflăm nimic... N-ar fi exclus să ne pomenim cu cineva peste noi.

— Nici gînd de așa ceva.

— Poate că mai sînt și alții prin apropiere, observă cu teamă Otto.

— Cunosc bine locurile... Kilometri întregi nu întîlnești țipenie de om. Iar dacă ar fi venit însoțit de alții, pînă acum i-am fi văzut. E periculos să plecăm acum... Mai ales că n-am rezolvat niște treburi.

Apoi șopti ceva celorlalți.

— Și eu sînt de acord să mai rămînem pînă în zori. Nici două ore.. Tocmai timpul în care am putea goli o sticlă, două din pelinul acela grozav, rosti Johnny, plescăind din buze.

— Asta-mi place și mie, bătu din palme Otto.

— Bine, facem și-așa, se lăsă convins Dan, îndreptîndu-se spre ușă.

Tot el fu cel care se opri însă cu mîna pe clanță.

— Și el?

— Ești formidabil, rise Johnny. Poate să stea așa trei zile. E zdrobit. Și în plus, știu să fac niște noduri marinărești de nici dracu' nu se mai descurcă din ele... Pe cinstea mea, teribilă idee cu pelinul. Dacă aș putea duce cu mine vreo douăzeci de sticluțe, ce mai treabă aș face!

Dan îi lăsă pe cei doi să iasă.

— Vin și eu îndată. Să-i mai controlez o dată legăturile.

Nu-i trebuiră decît două secunde pentru aceasta; stinse lumina și închise ușa.

I se păru că imediat după plecarea lui Dan, aude două ciocănituri în ușa vecină. Nu putu să-și dea seama ce se întîmplă.

În cameră era întuneric de nepătruns. Se răsuci pe o parte, cu intenția de a constata cît de strîns îl legaseră: Fără îndoială, Johnny era un as în treburi de astea. Frînghia fusese înnodată chiar pe încheietura mîinii.

Locotenentul își aminti, ca prin vis, de un vechi joc al copilăriei...

Acolo, în marginea orașului său natal, pe unde-i băteau picioruşele ziua întreagă, lîngă terenul de fotbal se pripășea an de an, pe la rusalii, un circ. Nimeni nu știa de unde vine și unde va pleca. O tiribombă, veșnicii cai de lemn, un cort în care-și aveau reședința „femeia fără cap", „omul cu țeastă de fier", o

„panoramă" de misterele căreia se bucurau numai oamenii maturi. Apoi, un gogoşar cu taraba lui, un alvițar...

De omul cu „cap de fier" își aduse aminte. Îi revăzu ochii congestionați, fața mare, bucălată, fruntea bombată și părul tuns scurt, deseori năclăit de sînge după „spectacole". Își cîștiga pîinea spărgîndu-și sticle în cap. Le izbea cu putere de țeastă, le prefăcea în țăndări, rîdea de i se cutremurau obrajii și umerii, rîdea cu lacrimi, deși pe lîngă urechi i se prelingeau fire de sînge. Numărul acesta îl prezenta seară de seară. Cei ce plăteau pentru a-l admira plecau din cort scîrbiți, tăcuți, fără să comenteze și nu mai reveneau niciodată. Cîte unul arunca la ieșire o monedă, două într-o pălărie slinoasă pe care o întindea fetița acestui celebru „campion mondial".

Singurul spectator statornic, prezent seară de seară, era un puști furișat pe sub foaia cortului, pe care „campionul", dotat cu o statură uriașă, se prefăcea că nu-l vede, însă îl lăsa să vină lîngă el și la sfîrșit îi ștergea lacrimile de pe obraji, cu palma lui grea și aspră. Copilul scotea o batistă umezită și i-o întindea uriașului să-și șteargă sîngele.

„Omul cu țeasta de fier" îl învățase cum poți să te dezlegi singur, cît de strîns te-ar lega cineva. „Tu ai să poți s-o faci la fel ca mine cînd vei fi mare, că ai mîinile lungi, grozave." Și copilul uluia încă de pe

atunci pe ceilalți băieți cu ușurința pe care o arăta în astfel de probe.

Cîți ani trecuseră ? Mai bine de cincisprezece. Rareori încercase, între timp, Soare să vadă dacă mai păstrează vechea dexteritate și iată că acum i se oferea ocazia.

Împinse legăturile cît putu, pînă ce simți că ele se deplasează ușor, devenind mai mobile. Acum urma partea cea mai grea, trecerea trunchiului și a picioarelor printre mîini, astfel ca brațele să-i ajungă de la spate în față. Apoi cu dinții avea să desăvîrșească operația, treabă cu care uimea odinioară pe cei ce-l priveau.

El însuși fu izbit de ușurința cu care își aduse în față brațele legate. Avea certitudinea că va reuși să se elibereze. Cînd...

Ușa se crăpă încet, un șuvoi de aer îi răcori fruntea înfierbîntată. Aveau să-l descopere oare ? Poate că-i subestimase pe cei trei. Greșeală de neiertat. Ca să-l atace pe cel ce intră, ar fi însemnat să comită o altă nesocotință gravă, care ar fi putut să-i fie fatală. Singura lui șansă, la care acum gîndea cu febrilitate, era ca omul ce-și făcuse apariția și se apropia tiptil de pat să nu aprindă lumina. Dar de ce altceva ar fi intrat dacă nu pentru a se convinge că totul este în regulă ?

Pașii se opriră. Soare se înfioră. Dacă își puseseră în gînd să-l omoare pe întuneric ? Trupul i se în-

cordă. Trebuia să facă ceva, prezența celuilalt devenise înspăimîntătoare. Gîndurile îi paralizară brusc, ca și brațele, ca și picioarele...

Pe piept simți o apăsare, un obiect nu prea greu... Ce era asta? Răsuflarea i se tăie... Aștepță pînă ce... Nu, nu era adevărat! Și totuși pașii se depărtară, ușa se închise abia simțit. Omul din umbră ieși pe coridor.

Ce fusese oare? O nălucire?

Nu, totul se petrecuse în realitate. I-o spuneau luciditatea, încordarea lui, micul obiect care la o anumită mișcare îi alunecă de pe piept. Pipăi cu mîinile, înfrigurat. Descoperi un...cuțit.

„Cine, cine, cine?" Răspunsul îi veni o dată cu o undă de parfum cunoscută. Fusese „ea".

Redactor : IORDANA URECHE
Tehnoredactor : DUMITRU VERDEȘ

Apărut 1969. Comanda nr. 9213. Hîrtie ziar de 50 g/m². 700×1000/32. Coli de tipar 2. A. 15 867. C.Z. pentru bibliotecile mici 8R—31

Tiparul executat sub comanda nr. 90 712 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1, București — Republica Socialistă România

Lei 1,50
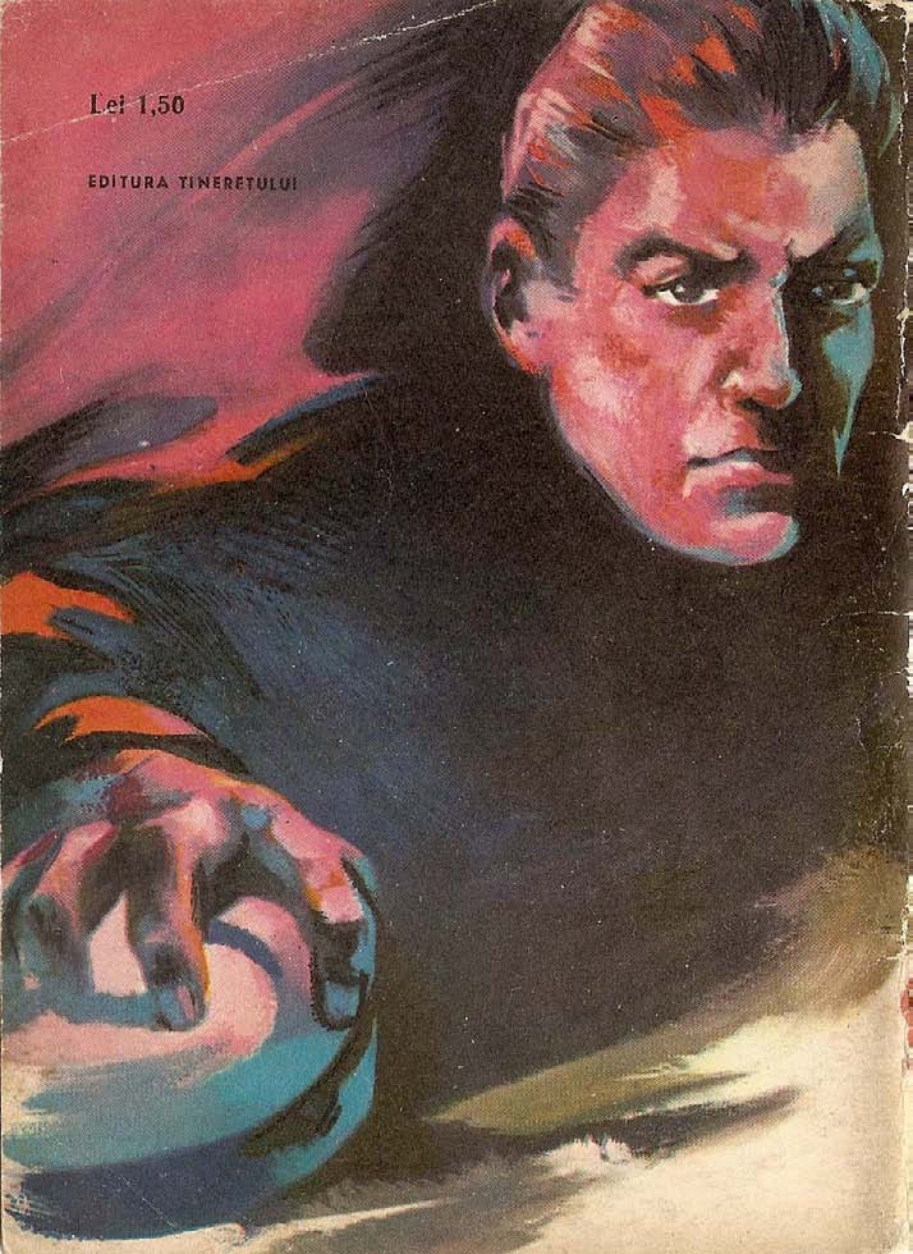
EDITURA TINERETULUI